

PROČ

Gill Sims

MÁMA

O PRÁZDNINÁCH

PIJE

román

motto

Deník vysáté
matky

Proč máma o prázdninách pije

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Gill Sims

Proč máma o prázdninách pije – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Gill Sims

PROČ
MÁMA

O PRÁZDNINÁCH
PIJE

Deník vysáté
matky

motto

Katie

Vždycky budeš moje nejlepší přítelkyně.

Povzdechla jsem si.

„Jane, už jsme o tom mluvily. Nemáš lidem říkat, že jsou brejlatí nebo že mají čtyři oči, to je velmi nevlídné, Freddie za své brýle nemůže. Dále nebudeš lidem říkat, že jsou blbci, to je velmi ošklivé. Ani nesmíš lidem říkat, že jsou zrzaví jako urážku, to je... zrzavofobismus?“ dokončila jsem poněkud chabě.

Rychle jsem se ale vzpamatovala a znovu zařvala. „Petere, ty neříkej své sestře hovínko a nenavázej se do ní.“

„Smrdí jako stará brokolice,“ nedala se Jane. „Můžu říkat tohle?“

„Kdo? Freddie, nebo Peter?“

„Freddie. Peter prostě smrdí hovínkem!“

„TO TEDA NE!“ ozval se Peterův mocný a rozhořčený výkřik následovaný tupou ránou, o níž jsem usoudila, že představuje nějaký druh fyzického násilí, které jedno z mých dětí páchá na druhém.

Nastalo krátké ticho. Možná se dokonce usmířili a pěkně si hrají? Ne, taková pitomost. Která desetiletá holčička si pěkně hraje se svým osmiletým bratrem, mimo blouznivé představy Mumsnetu, jehož přispěvatelky rády tvrdí nejen to, že jedno kuře vydrží na celý týden vydatného jídla, ale také, že jejich děti nikdy neřeknou křivé slovo a nic si neužívají víc než pojídání velkých porcí salátu při společném hraní edukativních deskových her. Samozřejmě se brzy opět ozval jakot doprovázený dalšími obviněními, která se nesla vzhůru po schodech: „dívá se na mě“, „není to fér“, „ONA SI ZAČALA“ a zjevně nová Janina invektiva: „JANE ŘÍKÁ, ŽE JSEM ADOPTOVANEJ A TY MĚ POŠLEŠ ZPÁTKY, ALE JÁ NEJSEM ADOPTOVANEJ, ŽE NE, MAMI?!“

„Jane,“ zakřičela jsem přísně svým nejlepší autoritativním rodičovským hlasem. „Tohle se nesluší říkat bratrovi. Ne, Petere, samozřejmě že nejsi adoptovaný, ne že by na tom bylo

něco špatného. I kdybys byl, měli bychom tě stejně rádi a nikdy bychom tě neposlali zpátky.“ Ach, KRISTE, proč je v dnešní době rodičovství tak složité?

Samozřejmě neschvaluji fyzické násilí na dětech, ale vzhledem k tomu, jak ty moje ze sebe setrvale navzájem vytloukaly svou zatracenou duši, zřejmě bez jakýchkoli strašlivých následků, bylo by tak hrozné nastolit viktoriánskou výchovnou metodu, kdy bych vyžadovala, aby byly vidět, ale ne slyšet, a klepla je přes klouby, pokud by zpochybňovaly mou autoritu? Asi ano, proto už to lidé nedělají, ale občas mě přepadl záchvat závisti vůči těm viktoriánským matkám, které žily v domech dostatečně velkých na to, aby měly pro děti oddělené křídlo a chůva jim je vodila předvést jen jednou týdně. Někdy jsem dokonce zatoužila po poněkud méně nóbl verzi rodičovství, kdy se člověk necítil provinile, pokud si elektronickou chůvičku zarovnal pár pivky (když si malého budvara a gambíčka zapojil na elektronickou chůvičku). Jen si představte tu radost, když je krmíte bezbarvým jídlem, aniž byste se pokoušeli vtipkovat o tom, že je to „tapas z mrazáku“, a pak se do nich pokoušíte násilím vecpat fairtradové sušené mango z bio obchodu, abyste vykompenzovali kuřecí nugety a pocit viny?

Navzdory všem snahám o vyvážení své špatné výchovy pomocí nějakých ubohých dílniček a quino, jsem se cítila odsuzovaná společností pokaždé, když jsem se odvážila vyjít z domu, a Mumsnetem pokaždé, když se odvážím na internet. Samozřejmě mě odsuzovaly i dokonalé krásné Mamky mňamky na školním hřišti, když děti přispěly k mému zařazení mezi ně hlasitým výkřikem: „Můžeme se dneska zase šest hodin dívat na *SpongeBoba*, mami?“ Ovšemže jsem nikdy nenechala svá malá zlatíčka dívat se šest hodin na *SpongeBoba*. Jejich chápání času je stejně mlhavé, jako jejich touha mě ztrapnit.

Ze všeho nejvíc se ale cítím odsuzovaná sama sebou, jako bych děti zklamala, když jsem jim nezajistila kouzelné dětství ve stylu *Mary Poppins* nebo *Za zvuků hudby* (samozřejmě bez nacistů) a *Správné pětky*. Ačkoli, když se nad tím zamyslím, rodiče Enid Blytonové nasadili laťku v oblasti bezpečnosti dětí hodně nízko, s tím jejich pochybným zvykem pouštět děti ve věku základní školy na prázdniny jen s kolem, balíčkem sendvičů a poněkud třídním a nadřazeným smyslem pro sociální spravedlnost, který je vedl k podezření, že všichni obyčejní lidé a cizinci mají kriminální návyky. Ti rodiče měli kliku, to vám povím. Vsadím se, že při pohledu na Dicka a Juliána, jak svazují únosce v žaláři, by se nikdo nikdy nezeptal jejich maminky a tatínka, jestli neuvažovali o tom, že by zkusili kontaktní rodičovství.

Ach bože, děti se pořád ještě hádaly.

„Já ho ale NENÁVIDÍM,“ houkla Jane nahoru po schodech, zatímco já jsem přemýšlela, kdo se při tomto rozhovoru hulákaným mezi podkrovím a přízemím zlomí jako první a jestli já sejdu dolů, nebo děti vyjdou nahoru (odpověď jsem samozřejmě znala).

„Mami, proč ho nemůžeme poslat do internátní školy?“

„Příliš drahé,“ vyhrkla jsem bez přemýšlení. „Stejně by se na prázdniny vrátil domů.“

„Jak ale VÍŠ, že je to příliš drahé?“ zeptala se Jane. „Dívala ses na to?“

„Ano.“

„Proč zjišťuješ, kolik stojí internátní škola?“ ozval se rozhořčeně Peter. „Proč mám já jet do internátní školy? Proč tam nemůže jet ONA?“

„Dívala jsem se na obě možnosti,“ zaúpěla jsem v posledním pokusu o zachování klidu. Usoudila jsem, že bude asi nejlepší neříkat jim, že jsem zjistila, jak je internátní škola vyděračská,

když jsem s nimi jako s batolaty měla velmi špatný den a vygooglila jsem si – spíš v naději než v čemkoli jiném – jestli něco takového jako internátní školka existuje (neexistuje), protože už jsem věděla, jak tenhle rozhovor vyzní, až se s ním svěří otci u večere. Úplně jsem slyšela Simona, jak říká: „Proč jsi jim proboha něco takového vůbec říkala, Ellen?“ Mezitím bych se mu snažila vysvětlit, že když trávíte hodně času s malými dětmi, někdy se věci prostě říkají bez přemýšlení. Třeba když měl Peter rok fobii z nastupování do auta, protože jsem se jednou na pokraji sil rozkřikla, že pokud bude pořád rozepínat tu svou, údajně dětem vzdornou, přezku v autosedačce, a já budu muset prudce zabrzdit, proletí oknem a já ho přejedu.

Je jasné, že to nebyla moje nejlepší chvíle, ale na mou obranu, přestože jsem ho potom pokaždé musela do auta narvat násilím, zatímco ječel za zděšeného přihlížení sousedů, že nechce umřít – NEZABÍJEJ MĚ, MAMINKO – už tu přezku nikdy nerozepnul.

Vzdala jsem to, samozřejmě, a slezla po žebříku dolů, abych zahájila mírová jednání mezi svými dětmi pomocí nanuků a výhrůžek, že změním heslo na wifi a nechám si ho pro sebe. Po obnovení blaženého klidu jsem se vrátila na půdu, abych pokračovala v hledání rybářských sítěk, kbelíčků, lopatek a dalších úžasných věcí, které se mi podaří najít, věci podporujících rozvoj, přispívajících k dovádění a skotačení, abychom byli připravení na Nejlepší léto všech dob.

Z letošního léta jsem byla hodně nadšená. Věděla jsem, že to pro nás s Hannah bude to nejlepší léto, protože poprvé po letech, vlastně od té doby, co jsme skončily školu, budeme mít čas strávit prázdniny spolu. Po dlouhých úvahách a diskuzích s mým milovaným manželem Simonem jsme se rozhodli, že bych si měla vzít dvouměsíční dovolenou, abych pokryla péči o děti, namísto obvyklého šíleného žonglování s letními

kroužky, vychovatelkami a sportovními tábory, což by nevyhnutelně vedlo k tomu, že bych léto zakončila vyhořelá, vyčerpaná a prakticky vzlykající u školní brány, kam bych své drahocenné potomky uvrhla na další blažené pololetí na milost a nemilost celodennímu vzdělávání.

Simon sice prohlašoval, že letní prázdniny jsou obtížné pro „nás oba“, ale já jsem poněkud dopáleně opáčila, že veškerá tíha se zařizováním hlídání dětí během léta – nemluvě o většině samotného odvozu/vyzvednutí a vykrývání jejich volna – padá *na mě*. Stále se snažil trvat na tom, že jeho velká zaneprázdněnost a důležitost je příliš ohromná na to, aby mně a dětem mohl být skutečně užitečný. Tedy kromě těch dvou týdnů, kdy si vznešeně bere volno, sbalí si plavky a žasne, že ještě nejsem připravená, ačkoli já balím všechno, co by děti mohly na dovolené potřebovat, od termoprádla až po léky na úpal, a na poslední chvíli hodím do kufříku pro sebe žabky, příliš malé plavky a zmuchlané šaty, což podle mě *není to*, co časopisy myslí pod pojmem „základní prázdninový šatník“.

Měli jsme to štěstí, že jsme si mohli dovolit mimořádný luxus dvou měsíců mého neplaceného volna, protože jsem byla loni opravdu velmi chytrá a vymyslela jsem herní aplikaci s názvem *Proč máma pije*, ve které jste museli překonávat nejrůznější překážky rodičovského dne, jako jsou číhající Mamky mňamky, plesnivějící krabičky na svačinu na dně školních tašek žijící si vlastním životem a laviny mailů ze školy vlastně o ničem. Pokud jste něco prošvihli, museli jste začít znovu od začátku, ale odměnou za splnění každé úrovně byla stále větší sklenice virtuálního vína.

Kupodivu se ukázalo, že je tato hra nesmírně populární, a to i mezi děsivě dokonalými matkami ve škole mých vlastních miláčků, a koupilo si ji dost lidí na to, abychom se Simonem poprvé v manželství měli dost solidní finanční zázemí

a mohli splatit hypotéku, což jsem si upřímně řečeno nikdy nedokázala představit. Bohužel jsem si neuvědomila, že ve složitém ekosystému her založených na aplikacích je dnešní *Angry Birds* zítřejší mrtvolou, a navzdory neuvěřitelnému a téměř okamžitému úspěchu mé hry ji po několika krátkých, i když opojných měsících nahradila nová hip'n cool must have hra a lidé ji prostě přestali kupovat. Přesto mi moje hra poskytla větší finanční jistotu, než o jaké bych kdy mohla snít během těch měsíců přečerpaného konta a let skrývání se před účty z kreditních karet, které tomu předcházely, a měla bych za to být nekonečně vděčná, spolu s vědomím, že ať se stane cokoliv, máme domov a mnoho lidí v takové situaci nikdy nebude. Opakovaně jsem se snažila připomínat si, jaké mám obrovské štěstí, že jsem tady, a neměla bych cítit hořkost, že navzdory úspěchu své hry musím dál pracovat.

Bylo to proto, že zbytek té rezervy na horší časy z *Proč máma pije* jsme utratili za koupi domu pro mou opravdu ujetou, šílenou švagrovou Louisu a jejích mnoho, mnoho dětí poté, co opustila svého odporného manžela. Aspoň jsme si mysleli, že to byl manžel, oba se ohledně právních aspektů jejich „svazku“ vyjadřovali velmi nejasně. Louisa, o které se nedá říct nic jiného, než že je naprosto bezstarostná, se objevila na našem prahu se šesti dětmi a bez sebemenšího plánu, jak je uživí a kde budou bydlet.

Pak někdo přišel s báječným nápadem, že by se mohla nastěhovat do zchátralého bungalovu vedle domu svých rodičů, jen kdyby se našly peníze na jeho koupi, a teoreticky by si ho pak od nás mohla pronajmout za přijatelnou cenu, což byla teorie, která se v praxi jaksi nikdy neuskutečnila.

Marně Simon zdůrazňoval, jak dobrou věc jsem udělala. Marně také poukazoval na to, že jsem si přála utratit zmíněné peníze za rekreační dům ve Wells-next-the-Sea, i když jsem

tam nikdy nebyla a jen se mi líbilo to jméno. Vlastně mi naznačoval, že mě rozhodování mezi koupí domu pro Louisu, aby měla nějakou jistotu, nebo koupí domu ve Wells-next-the-Sea, abych mohla žít v nějaké fantazii ze třicátých let o řešení vražd na pobřeží, staví do úplně stejné pozice, jako když jsem pracovala. Snažila jsem se utěšovat myšlenkou, že Louisa snad jednoho dne převezme odpovědnost sama za sebe, najde si práci a vlastní dům. Jenže nejsem nic jiného než beznadějný optimista. Nejspíš bych asi nebyla tak zahořklá, kdyby mi Louisa byla aspoň trochu vděčná za všechno, co jsem pro ni udělala. I když byla Louisa bezelstná, také jsem jí trochu záviděla její naprostou *lhostejnost*, kdy prostě předpokládá, že ji vždycky někdo zachrání nebo za ni zaplatí kauci, a tak nemá potřebu špinit své ideály prací pro Společnost. I když v hloubi duše vím, že bych nikdy nevydržela žít s takovou mírou nejistoty, musím se přiznat, že mě práce opravdu nebaví a rozhodně nepracuju z lásky k ní, ani pro „kolegialitu“ nebo proto, že „potřebuju něco dělat“. Jsem si docela jistá, že bych mohla s radostí nedělat vůbec nic, po celý den, jen kdyby se naskytla příležitost.

Vždycky mě udiví, když vidím lidi, kteří vyhrájí v loterii asi sto miliard liber a trvají na tom, že budou dál dříť ve své těžké práci za minimální mzdu, protože „potřebují něco dělat“. Zajímalo by mě, kolik z nich to *skutečně* udělá, jakmile kamery přestanou točit. Ne, já prostě a jednoduše pracuju pro peníze. Zní to samozřejmě hrozně, ale je to tak. Mám ráda *vlastní* peníze.

Když se obě děti narodily, dohodli jsme se se Simonem, že si první rok vezmu volno, abych s nimi mohla být doma. Jednou z nejhorších a nejděsivějších částí toho roku bylo, že jsem *neměla vlastní* peníze. Po část té doby jsem samozřejmě měla mateřskou, byť ve skutečnosti almužnu, a Simon byl ohledně

peněz vždycky moc hodný. Trval na tom, že jeho plat jsou *naše* peníze, ne *jeho*, což byla naprostá pravda, a všechno šlo na společný účet, takže se nestalo, že bych ho někdy musela žádat o peníze, jako musí manželky některých parchantů, o kterých občas slyšíte.

Cítila jsem se ale v pasti. Miluju to vědomí, že něco mám, něco jsem si vydělala a můžu platit za věci svými penězi. Vím, že spousta lidí to tak vůbec necítí, a vím, že výchova dětí je velmi platná „práce“, ale klidně si o mně říkáte, že jsem povrchní, mám ráda *vlastní* peníze. Takže dokud se mi nepodaří vymyslet nějakou jinou báječnou hru, nevyhraju v loterii milionů nebo se neukáže, že mám tajnou vílu kmotřičku, musím prostě pracovat dál.

Jednou jsem se to pokoušela Simonovi vysvětlit, ale moc dobře to nešlo. Zřejmě říkat věci jako: „Nejde o to, že bych tě *chtěla* opustit, jen chci vědět, že bych tě *mohla* opustit, *kdybych* chtěla...“ nebylo známkou dobré a milující manželky.

Navzdory tomu všemu jsem po nepatrném úspěchu knihy *Proč máma pije* měla pocit, že bych mohla vyhovět Simonovu návrhu a vzít si na letní prázdniny volno, a pár měsíců bychom to zvládli z jeho platu, protože jsem přece zaplatila ten zatracený barák, ne? Nemohla jsem popřít, že by nám to značně usnadnilo život. Už jen proto, že Simon má mimořádný talent na to, aby se každý velmi důležitý projekt v práci nečekaně realizoval v průběhu letních prázdnin, což znamená, že kromě čtrnácti dnů, na které jsem ho donutila vzít si volno, abychom mohli odjet, bylo prostě *nemožné*, aby si vzal další volno a pomohl s péčí o děti. Měla jsem o tom své pochyby, a přestože jsem si byla jistá, že s tímhle nápadem přišel jen proto, aby nemusel trávit léto s dětmi sám, byla jsem nadšená z představy, že konečně budu mít léto plné zábavy a dovádění, jak jsem si představovala, když se narodila Jane.

V předchozích letech se tyto skopičiny a dovádění nikdy neuskutečnily, protože dokud se naše finanční situace nezlepšila, měla i o prázdninách přednost potřeba vydělávat si na živobytí, ačkoli můj plat šel hlavně na prázdninové kroužky a hlídání dětí. Protože jsme nežili jako v románu Enid Blytonové, nemohla jsem se s dětmi jednoduše rozloučit a nechat je celé prázdniny na opuštěném ostrově, navštěvovaném jen zoufalými zloději, pašeráky a únosci.

Zpočátku jsem si nebyla jistá, jestli si to i teď opravdu můžeme dovolit, ale jak podotkl Simon, v okamžiku, kdy odečtete náklady na péči o děti, už to není takový rozdíl.

Pokud mám být upřímná, představa dvou měsíců bez zdrcující, ubíjející dřiny mé nudné a fádni práce v IT, práce, která mi pomáhala platit účty, ale za cenu toho, že ze mě vysávala duši, mi připadala blažená. Věděla jsem, že mám štěstí, že mám vůbec nějakou práci, natož takovou, která je přiměřeně flexibilní, pokud jde o péči o děti, a umožňuje mi pár dní v týdnu pracovat z domova, ale navzdory penězům a důležité finanční nezávislosti, kterou mi to přinášelo, jsem nenáviděla své kolegy, nenáviděla jsem svého šéfa a nudila jsem se. Tak strašně, strašně jsem se nudila.

Bude úžasné mít krátkou tvůrčí přestávku, používat mozek k něčemu jinému než k podpoře neduživých IT systémů Cunningham United Nautical Trust a stále se opakujícímu vysvětlování Lise z účtárny, jak používat tu zatracenou tabulku. Léto ještě skoro ani nezačalo a já už jsem se děsila návratu a tajně jsem si říkala, jestli bych nemohla využít všechnen ten nádherný čas, celé ty dva prázdné měsíce, které se přede mnou rozprostírají, k tomu, abych si našla něco jiného na práci. Abych znovu objevila samu sebe, měla skutečně čas vytvořit další hru nebo napsat knihu. Koneckonců, pokud lidé dokážou za měsíc napsat román v rámci bizarní akce pojmenované National Novel

Writing Month, známé jako NaNoWriMo – Kdo vymyslel *tuhle* chytlavou zkratku? – pak bych určitě mohla něco napsat, když na to budu mít osm týdnů. Případně bych se mohla věnovat keramice nebo objevit nějaký jiný, dosud skrytý, ale přesto virtuózní talent, pak už bych nikdy nemusela otevřít obstarožní, ze sedmdesátých let pocházející dveře Cunningham United Nautical Trust, ani šlapat po těch znepokojivě lepkavých béžových koberecích na cestě do své kóje zkázy a s každým lehkým škubnutím za uvolnění podrážky od podlahy by mi srdce klevalo o něco hlouběji.

Aby letních radovánek bylo ještě víc, místo naší obvyklé letní dovolené u Simonových rodičů ve Francii nám Sylvia a Michael oznámili, že ačkoli odlétají do Států, najímají si karavan a projedou v létě Route 66, byli by rádi, kdybychom i tak přijeli a využili jejich dům. Simon se stresoval, že prožívají post-krizi středního věku, ale mně to bylo jedno. Pomyšlení na pár šťastných týdnů ve Francii, v Sylviině a Michaelově upřímně řečeno poměrně nádherném ne-tak-úplně-chateau-ale-skoro domě (Sylvia hodně špulila rty, když někomu vesele trylkovala, že „to není *tak úplně* dost velké na to, aby se to dalo nazývat chateau, miláčku“, a já jsem přispěla radou, že je to tedy možná spíš chatička), ale bez tchyně a tchána, se kterými bych se musela potkávat, bylo úžasné.

Nemohla jsem se dočkat těch dlouhých, blažených hodin u bazénu s vychlazeným bílým vínem a pohodovým grilováním, kde nebude Sylvie visící na každém Simonově slově a pravidelně vzdychající, jak vypadá unaveně, a kritizující mou výchovu.

Simonova výchova byla očividně bezchybná. Jediné, co se k tomu dalo říct, bylo simultánně se rozplývat nad tím, jaký je dobrý otec, plus se Sylvie tvářila šokovaně, když se pokusil hnout prstem pro děti, a nařizovala mi, abych to udělala místo

něj, protože „Simon si potřebuje odpočinout“. Ach, bude to dokonalé.

Kromě toho všeho nás s Jane a Peterem čekala také dobrodružství blíž k domovu. Hlavou se mi honily představy, jak se s proutěnými piknikovými koši, v bílých šatech a slaměném klobouku elegantně rozvaluju na nějakém vybledlém starodávném hedvábném koberci, rozdávám svým andílkům kousky domácího koláče a rozlévám nám z kamenných lahví domácí citronádu do skleněných pohárů (možná s malým douškem ginu v mém), než si natrháme angrešt, nebo jak volně běháme s větrem o závod a vlasy nám instagramově vlají za zády podél zlatavé, sluncem zalité pláže. Domů se vracíme na rozkošných staromódních kolech, která se určitě používají k pochytní děsivých gangů zločinné spodiny, v košících máme plané květiny, můj věrný teriér Judgy, který se celý den choval krásně a neutekl, nezabil žádnou kachnu, ani se nepokusil nic obskakovat, běhal vedle mě, nebo snad dokonce seděl v košíku mého kola vedle květin, aniž by mě kousl, když jsem se ho do něj snažila posadit, a když se mí miláčkové svalili do svých postýlek, tváře celé zružovělé čerstvým vzduchem a buclaté od kvalitního venkovského mléka, vesele se smáli a jásali: „Ach, maminko! Tohle je to nejlepší léto na světě. Jak šťastné, šťastné vzpomínky si vytváříme a jak si jich budeme navždy vážit!“

A pak přišla třešnička na dortu (domácím, zdravém, nejspíš třešňovém). Moje nejlepší kamarádka Hannah oznámila, že mění práci a pečlivě načasovala strategii odchodu z ní tak, aby se kryl s prázdninami a aby ani ona nemusela přes léto platit majlant za hlídání svých dětí, Emily a Lucase. Takže, tak to bylo – všechno do sebe zapadlo a bylo tu to nejdokonalejší léto, kdy ani já, ani Hannah nebudeme pracovat a naše milované děti budou k dispozici pro dobrodružství a nádherné

dovádění v kukuřičných polích a skotačení na sluncem zalitých loukách. Jediná věc, která by to mohla udělat ještě dokonalejší, by byla, kdyby náš drahý přítel Sam měl také volno a mohl se k nám připojit, ale to už jsem si dělala moc velké naděje a svým způsobem jsem byla vlastně ráda, že to bude jen Hannah a já (a děti, samozřejmě). Byly jsme kamarádky už tak dlouho a kdo může vědět, kdy budeme mít zase příležitost strávit spolu tolik času? Sam byl báječný a všechny děti se navzájem zbožňovaly, ale přestože jsme ho s Hannah měly moc rády, byl to nový přítel a tohle mělo být *naše* léto. Dívky mohly mít svá Žhavá holčičí léta – tohle mělo být naše Léto nejlepších a nejstarších kamarádek.

Ještě důležitější však bylo, že to bude léto šťastných vzpomínek, protože od toho přece letní prázdniny jsou. Dobře, možná původně byly pro to, aby děti mohly pracovat na polích a sklízet ječmen nebo co se to na těch polích dělá, ale vzhledem k tomu, že dětská práce je dnes velmi odsuzovaná, sloužily prázdniny k tomu, aby se vytvořily ty kouzelné chvíle, které nás budou hřát u srdce, až budeme staří a šediví a budeme vzpomínat na ty zlaté, sluncem zalité dny plné smíchu.

Jak nám každoročně nepřestává připomínat ten nejotravnější mem na světě, s dětmi máme jen #18PreciousSummers, a každé léto se trápím výčitkami svědomí, že pracuju a děti dřepí v letních kroužcích, kde je učí hrát basketbal znuděný uhrovatý mladík, který to zjevně nepovažoval za konečný cíl svého studia tělovýchovné fakulty, a vyrábějí neuvěřitelné předměty z neudržitelných plastových výrobků. Nemluvě o tom, že v předchozích létech jsem se cítila tak vyčerpaná žonglováním s tolika věcmi a pod takovým tlakem, abych zajistila, že ta trocha času, kterou jsem s dětmi trávila, bude dokonalá, až jsem nakonec frustrovaně vybuchla, když věci nešly podle plánu.

Určitě jsem ale potřebovala jen jedno léto, abych mohla vytvořit dokonalé vzpomínky, a to jsem byla odhodlaná udělat. Šťastné vzpomínky pro nás všechny – pro Hannah a mě, pro děti a mě, a možná i pro Simona a mě. Pomalá, líná rána, balení lahodných pikniků s domácími koláči a tlustě plněnými sendviči. (Na domácím chlebu? Příliš daleko? No, možná si s dětmi uděláme kvásek a budeme ho udržovat při životě a bude to věda a Šťastné vzpomínky, a možná si jednou o prázdninách udělají kvásek s vlastními dětmi právě z toho kvásku, který jsme udělali před lety, v tom Šťastném létě, které si tak dobře pamatují.) Nebude žádný spěch, žádný křik, žádný stres. Jen radost ze vzájemné společnosti.

Než se to však podaří, musela jsem najít všechny potřebné doplňky, jako je slamák, který jsem si koupila před třemi lety a nikdy ho nepoužila, a malé rybářské sít'ky, které jsem koupila před dvěma lety v jedné malebné cornwallské vesničce, aby s nimi děti zkoumaly skalní jezírka a snažily se navzájem si vypíchnout oči, proto byly sít'ky odloženy na půdu. Teď už ale byly starší a já si byla jistá, že letos nic takového neudělají. Ne v Létě šťastných vzpomínek.

Pátek 22. července

S Hannah jsme se rozhodly, že Letní zábava začne tak, jak jsme si předsevzaly, a tak jsme i přes protesty zmiňující se o krutém zacházení s dětmi a mnohé nářky o „nespravedlnosti“ vymyslely pro naše první úžasné dobrodružství skvělý výlet do lesoparku. „Jen si to představ,“ rozplývala jsem se nadšením, když jsme s Hannah zpoceně jako myši nakládaly auta, „tolik potenciálu pro pašeráky.“

„Pašeráci žijí v jeskyních, ne v lesích,“ namítla Hannah a já jsem musela uznat, že jsem možná měla na mysli bandity nebo psance.

„Stejně si ale nemyslím, že je to dobrý nápad,“ pronesla Hannah s pochybnostmi. „Bandité a psanci nezní moc zábavně. Kromě toho jsem si docela jistá, že v Massinghamském lese žádní nejsou, protože patří Národnímu parku. Park se banditům a psancům brání.“

Lehce jsem její pochybnosti odbyla a poukázala na to, že v lesích Národního parku člověk může narazit jen na velmi středostavovské a vkusné bandity a psance.

„Něco jako *Děti z Nového lesa*,“ dodala jsem neurčitě.

„Jestli narazíme na potomky dětí žijících v lesích divoce od občanské války, bude nám Národní park k ničemu,“ odpověděla Hannah znepokojeně.

„Děti z Nového lesa nebyly *divoké*,“ namítla jsem. „Jane, pověz Hannah o *Dětech z Nového lesa*.“

„Co?“ Jane se na mě nechápavě podívala.

„Miláčku, pamatuješ si to, četla jsi to s maminkou. Tu moc hezkou knížku o dětech osiřelých v anglické občanské válce, které odejdou a žijí vznešeně prostým životem v lese.“

„Nepamatuju si,“ trvala Jane na svém. „Mami, nutila jsi mě číst s tebou tolik nudných knížek, které byly vždycky o nějakých ubohých osiřelých dětech, o kterých jsi vždycky tvrdila, že nejsou ubohé, ale že vedou ušlechtilý a prostý život. Často byly ty děti ještě zmrzačené, stejně tak jako ušlechtilé, prosté a osiřelé. Z toho mám asi komplex, víš.“

„Nemáš duši,“ zabručela jsem. „Chápu to správně, že tím zmrzačeným dítětem myslíš ušlechtilou Katy Carrovou z filmu *Co provedla Katy*?“

„Nevím,“ pokrčila Jane rameny. „Jak jsem řekla, bylo jich tolik... Třeba film, kde je ten kluk úplně zdravý a vezme postižené holce vozík, ona se zázračně naučí znovu chodit a všichni říkají, že udělal dobrou věc, když jí ho vzal. To je velmi problematická kniha, mami, asi jsi mě s ní neměla seznamovat v tak mladém věku.“

„To je *Heidi*, o které mluvíš,“ vyhrkla jsem rozhořčeně. „Je to *klasika*!“

„Podle tebe je všechno klasika,“ opáčila Jane. „A vůbec, proč s tebou dneska musíme jet? Proč nemůžeme jít s Emily samy do kina? Rozhodně jsme dost staré. Můžeš nás pak klidně vyzvednout, ale nemluv na nás, jo?“

„Jestli jdou do kina, tak já a Lucas chceme jít na Laser Quest,“ ozval se Peter, který si nikdy nenechal ujít žádnou příležitost. „To není fér, jestli musíme jet do toho pitomého lesa, když oni můžou jít do kina a je moc velké horko!“

„Není příliš horko,“ trvala jsem na svém. „V Laser Questu by bylo ještě větší horko. Všichni půjdeme ven a užijeme si krásný den. Společně. Budeme se bavit a dovádět.“

„Nesnáším zábavu a dovádění,“ zamumlal Peter.

„Ellen, co to má znamenat?“ zeptala se Hannah, která nakoukla do mého auta. „Proč bereme rybářské sítky i sítky na motýly?“

„No, mohli bychom narazit na rybník, kde by děti hledaly zajímavosti, nebo na slunnou louku, kde by mohly volně běhat a chytat motýly,“ vysvětlovala jsem.

„Myslím, že motýly se chytat nesmějí. Ani něco lovit z rybníků na území Národního parku. Jsou to všechno ohrožení mloci a tak, ne? Opravdu potřebujeme proutěné piknikové koše?“

„Ano.“

„Ale koše v množném čísle, Ellen? Proč jich máš tolik?“

„Protože *Vše za 1 £* pořád prodává různé velikosti a konfigurace za směšně nízké ceny a pokaždé, když nějaký vidím, uvědomím si nový a důležitý scénář, na který ho využiju,“ odpověděla jsem. „Takže ano, vlastně je potřebuju všechny. Protože se snažím vytvářet ŠTASTNÉ VZPOMÍNKY!“

„Všechny? Dneska? Peter má pravdu, je zatraceně horko a my to všechno budeme muset nést. Nemůžeš si udělat šťastné vzpomínky bez nich?“

„Ne.“

„Na co všechny čtyři květinové piknikové deky? Už teď jsem na pokraji úpalu, když to všechno jenom nakládám, Ellen. Je pětadvacet stupňů, a to je teprve deset dopoledne.“

„Změna klimatu není výmluvou pro to, aby se standardy snižovaly,“ trvala jsem na svém. „O to víc bychom si měli vytvářet šťastné vzpomínky, dokud můžeme.“

Hannah si pod nosem zamumlala něco, co podezřele znělo jako: „Šťastné vzpomínky, no to mě poser.“

Nakonec jsme po dohadování se mezi Hannah a mnou o přijatelném počtu piknikových košů i dek a po značném

diskutování mezi námi a našimi miláčky o tom, kdo ve kterém autě pojedě, vyrazili. Hannah s holkami ve svém a já s Prdóchem Jedna a Dva v našem, a ti dva udělali z mého auta během chvíle ještě víc zapáchající žumpu než obvykle.

„Tak,“ prohlásila jsem spokojeně, když jsme přijeli na parkoviště. „Podívejte se na tu nádhernou přírodu.“

„Co když dostaneme úpal? Nemůžeme prostě jít domů a hrát si *GTACčko*?“ zeptal se Peter.

„Hele, veverka,“ vykřikla jsem a odmítala odpovědět na otázku poté, co jsem včera večer strávila tři hodiny posloucháním Peterova dlouhého vysvětlování, proč by měl mít navzdory certifikátu 18+ povoleno hrát Simonovo *GTA*, když „ho už hráli všichni ostatní, doslova všichni ostatní v jeho třídě“.

Samozřejmě jsem se odmítala podvolit a upřímně řečeno jsem uvažovala o tom, že celý ten zatracený PlayStation nacpu Simonovi do zadku, protože to byla výhradně jeho chyba, že si tu zatracenou věc vůbec koupil. Celou cestu jsem také strávila posloucháním emotivních hádek o tom, že jsme jim měly dovolit vzít si Nintendo a proč Judgy sedí vpředu, takže jsem nebyla zrovna v náladě na další Peterovu „debatu“. Judgy na mě mezitím jen vyčítavě zíral. Nemohla jsem se mu divit. Zdálo se, že brokolice, kterou jsem včera večer Petera přiměla sníst, neměla moc úspěch, a jestli mně připadala tak štiplavá, bůhví, co to dělalo s Judgyho citlivým psím nosem.

Vykládala jsem kluky, když Hannah zastavila za mnou a vystoupila z auta.

„Jak to šlo?“ zeptala jsem se.

„Nemám tušení,“ řekla Hannah. „Prostě jsem zapnula rádio a nechala je, ať se do toho pustí.“

Vyrazili jsme, všichni obtěžkáni různými taškami, chladicími boxy, dekami a těmi zatracenými sítkami na motýly, které jsem zásadně odmítla nechat v autě.

„Není to zábava?“ vykřikovala jsem. „Podívejte, potok. Možná najdeme nějaký žabí potěr a vy si ho vylovíte sítkami a odnesete si ho ve sklenicích od marmelády domů.“

„V červenci těžko,“ opáčila Jane mrazivě.

„Aha, ano, ale mohli bychom sledovat potok až k jeho prameni. Třeba tam bude poklad.“

„Horko,“ zasténal Peter. „Je tu příšerné vedro. Můžu dostat kolu?“

„MOHL BYS MÍT TROCHU DUŠE A VYTVÁŘET SI ŠŤASTNÉ VZPOMÍNKY!“ zařvala jsem.

„Jak můžeme mít šťastné vzpomínky, když jsme tu teprve pět minut a ty na nás KŘIČÍŠ o šťastných vzpomínkách!“ rozkřikla se Jane rozzlobeně.

„Protože se ani nesnažíš,“ odsekla jsem. „Jak můžeš mít šťastné vzpomínky, když se o ně nesnažíš?“

„AUUUUUU!“ vyjel Peter, zakopl o sítku na motýly a svalil se o kus níž ze svahu. Odhodila jsem koše a deky a řítíla se za ním.

„Myslím, že jsem si zlomil nohu,“ zasténal Peter statečně, když jsem k němu dorazila skoro až dolů. „Umřu, mami?“

„Jsi v pořádku,“ uklidnila jsem ho po krátké prohlídce, „nic není zlomené. Vstávej!“

Peter se posadil a vypadal poněkud zklamaně, protože výlet na pohotovost byl podle něj vždy vrcholem dne, ale okamžitě se znovu zhroutil a hystericky křičel.

„Co zas?“ zeptala jsem se rozčileně.

Ukázalo se, že problém byla KREV. Peter neuměl zacházet s krví, a když se posadil, všiml si, že mu z malého škrábance na koleni vytéká velmi malé množství krve, takže předvedl ucházející ztvárnění poněkud přehnané Lady Macbeth. Naštěstí se mi to podařilo zázračně vyléčit náplastí a sušenkou, ale to samozřejmě znamenalo, že si sušenku museli dát i všichni

ostatní, a pak Lucas navrhl, že bychom si mohli ušetřit spoustu námahy, kdybychom piknik snědli *hned*, abychom ho nemuseli nosit.

„Ne,“ odpověděla jsem pevně. „Pořád *vidím* na parkoviště. Nebudeme si dělat piknik, když jsme od parkoviště vzdáleni ani ne sto metrů. Co když se ztratíme v lese a nebudeme mít žádné zásoby, protože už jsme je všechny snědli? To pak budeme vypadat dost hloupě, ne?“

„*Budeš* vypadat dost hloupě,“ zamumlala Jane. „*Ty* jsi ten dospělý, kvůli kterému jsme sem přišli, a *ty* jsi ten, kdo je za nás zodpovědný, takže jestli se ztratíme a nebudeme mít jídlo a najdou nás vyhladovělé a proměníme se v kanibaly, bude to vlastně *tvoje* vina, že jsme se ztratili.“

„*Kdybychom* se ztratili, což se nechystáme, tak stejně hladu neumřeme,“ trvala jsem na svém. „Žili bychom z plodů Země, jako *Děti z Nového lesa*.“

„Jak?“ zeptal se Peter.

„Co budeme jíst?“ přidal se Lucas.

„Bobule,“ odpověděla jsem.

„Nemůžeme žít jen z bobulí,“ podotkl Lucas.

„Králíci!“ vymýšlela jsem zběsile. „Jsem si jistá, že v *Dětech z Nového lesa* jedí králíky.“

„Jak bychom je chytili?“

To mě zarazilo. Byla jsem si poměrně jistá, že Edward z té knížky králíky střílel, ale nebyli jsme žádní zběsilí Američani s pistolemi, takže jsme do lesa nedorazili ozbrojení. Napadlo mě, jestli bychom si nemohli vyrobit nějakou nástrahu z květinové piknikové deky od Laury Ashley. Nalákat zajíčky do koše a pak... Ale ouha! Nebyla jsem si jistá, jestli bych se dokázala přimět k tomu, abych odpravila zajíčka, dokonce ani proto, aby vyživil mé hladovějící dětičky. *Králíček Petr* na mě v útlém věku hluboce zapůsobil a od té doby jsem králíka

nikdy nedokázala sníst. Otec mi ho jednou objednal v restauraci, když mi bylo asi tolik co Jane, a já jsem celé jídlo žalostně proplakala kvůli tomu chudáčkovi, takže v rodině padlo kolektivní rozhodnutí, že králíka bude lepší vyřadit z jídelníčku. Když se podobná věc stala s chudinkou *Kachnou Jeminou*, rodiče se mnou začali ztrácet sympatie a proklínali samotné jméno Beatrix Potterové.

S otevřenou pusou jsem nad tím přemítala před pěti vyčkávajícími tvářemi (*díky Hannah*, pomyslela jsem si, *díky za pomoc*), když se můj věrný pes Judgy vynořil z podrostu, kam se vrhnul za vlastní zábavou a dováděním, jakmile jsem ho pustila z vodítka. Vždycky Judgyho vítám s úlevou, protože je většinou nejistý, jestli se vůbec vrátí, a pokud se k nám přece jen vrátí, vždycky hrozí, že to bude až po tom, co se vyválel v něčem nepopsatelném nebo provedl něco nepěkného nějakému vysoce postavenému psovi s rodokmenem prince.

„Ha!“ zvolala jsem vítězoslavně. „Judgy by pro nás chytil králíky.“

To už se na mě užasle zadívalo šest tváří, žádná z nich nebyla udivenější než ta Judgyho při pomyslení, že by udělal něco tak altruistického, jako že by nás zásobil *svými* králíky, kdybychom v lese hladověli. Judgy má mnoho dobrých vlastností, ale soucit mezi ně nepatří. Nepochybně by na králících hodoval jako král, dokud bychom všichni neumřeli hladu a pak by nás snědl také.

„Ale no tak,“ pokračovala jsem zkroušeně, „pojďme ještě kousek dál a najdeme si pěkné místo na oběd. Nebo aspoň místo, kde neuvidíme na parkoviště.“

Drápali jsme se ještě asi kilometr, a to už jsem si moc přála, abych poslechla moudrá slova Hannah, když se ptala, jestli opravdu potřebuju všechny tyhle blbosti. Moje krásné věci se ukázaly být velmi těžké a bylo opravdu velké horko. To,

že je horko, jsem poznala podle toho, jak mi do výstřihu stéká pot, ale nemějte obavy, kdybych si horka nevšimla sama, moje děti mi každých třicet vteřin opakovaly, že je HROZNÉ HORKO!

Začínala jsem si říkat, že možná není nezbytně nutné zdobit chvojím místo na dokonalý piknik, když už jsem ho našla, a že bych možná mohla žít bez toho, aniž bych les nachystala na fotku na instagram, pokud bych to vyměnila za odpočinek pro svá zpocená prsa a záda toužící po chiropraktikovi. Pak jsme ale zahruli za roh a před námi se objevil nádherný jiskřící vodopád. Všichni jsme se v úžasu zastavili a zírali na vodu hřmící dolů, stříbrnou a modrou, s duhou vystřelující ve slunečním svitu na obě strany.

„Ach...“ vydechla jsem.

„To je úžasné, Ellen,“ pronesla Hannah s obdivem.

„OMG, kdybyste mi dovolili mít instáč, tohle by byla tak skvělá fotka,“ zakňourala Jane a postavila se před něj.

„Jupí! Takové horko! Pojdte se brouzdat!“ vykřikl Peter a vyrazil k vodě. Všechny děti to zřejmě také považovaly za skvělý nápad a letěly za ním, děvčata se aspoň zastavila na břehu, aby si sundala boty.

„To je krásné,“ jásala Emily.

„Ta voda je tak krásná a chladivá, měla bys jít také, mami,“ křičela Jane a šťastně se cákala, požadavky na instáč a kačeří obličejy byly zapomenuty.

„Podívej,“ usmála jsem se šťastně na Hannah, „jak skotačí. To je znamení.“

„Jaké znamení?“ zeptala se Hannah pochybovačně.

„Pro naše Dokonalé léto, samozřejmě!“

„Půjdu hlouběji!“ vykřikl Peter a vrhl se do středu řeky.

„NEEEE!“ zaječela jsem, ale příliš pozdě. Byla jsem tak zaujatá vším tím dováděním, že jsem zapomněla na Peterovu

téměř smrtelnou přitažlivost k vodě a bahnu, respektive k jeho oblíbené bahnité vodě.

Nebylo to dobré. Vrhla jsem se za ním, abych ho zachránila, ale to už se brodil po kolena k vodopádu a Lucas ho následoval o krok za ním. Třeba to tentokrát dopadne dobře, pomyslela jsem si, když jsem viděla, jak přelézá překážející balvan, místo aby ho obešel. Třeba se u něj konečně vyvinula nějaká koordinace a nebude...

„MÁÁÁÁÁMÍÍÍÍ!!!!!!“

Zrovna když jsem se modlila k bohům suchých kalhot a malých kluků, Peter uklouzl a spadl po hlavě do řeky.

„Neboj se, Petere, já tě zachráním!“ vykřikl Lucas a okamžitě skočil za ním. Jejich hlavy se na chvíli vynořily a pak zase zmizely pod hladinou. Do prdele, do prdele, do prdele, do prdele – oni se opravdu topí. Potlačila jsem myšlenku na to, jak NESMYSLNĚ se na začátku mého Dokonalého léta utopí už po zhruba sedmadvaceti vteřinách dovádění, a pokusila se jim jít na pomoc.

„Prostě, já nevím, šlapej vodu nebo tak něco,“ ječela jsem, když jsem se vrhla dolů po břehu. „Vzpomeň si na lekce plavání. Maminka už jde!“

Vběhly jsme s Hannah do vody a já jsem nejistě vystoupila na vyčnívající kámen, abych se dostala blíž k topícím se chlapečkům. Při pohledu dolů jsem si uvědomila, že řeka je sotva půl metru hluboká a kluci by se z ní mohli dostat úplně snadno, kdyby se o to pokusili, místo aby mě vyděsili k smrti, že se topí. Peter si vybral právě ten okamžik, aby znovu vystrčil hlavu a oznámil mi, že je celý mokrý. „Samozřejmě, že jsi mokrý,“ odsekla jsem vztekle. „Spadl jsi do zatracené řeky. Čím déle tam budeš sedět, tím budeš mokřejší.“

„Musíš nám pomoci, mami,“ žadonil Peter. „Nemůžeme vstát, jsme celí mokří!“

„Ano. Protože sedíte v zasrané – myslím tím v podělané – myslím tím v zatracené řece. Takhle řeky fungují. Je to VODA, a když v ní sedíš, tak se namočíš!“

Nicméně mé mateřské instinkty se skrývaly někde pod vztekem, myšlenkami na oblečení a tím, PROČ SE TO KURVA MUSÍ STÁT POKAŽDÉ, KDYŽ NĚKAM JDEME?, a tak jsem se naklonila ze svého balvanu, abych mu podala pomocnou ruku. Naklonila jsem se ale příliš daleko a sama jsem začala nebezpečně balancovat. Jakkoli byla představa, že ze sebe smyju pot, příjemná, netoužila jsem strávit zbytek dne čvachtáním v mokrých kalhotkách a pak doma jejich ždímáním, a tak jsem zuřivě zamávala rukama ve snaze získat zase rovnováhu. Tahle taktika mi vyšla, ale mávala jsem rukama tak zuřivě, že koš, který jsem si předtím přehodila přes rameno, odletěl a s plesknutím přistál uprostřed řeky.

„Kurva,“ vyjekla jsem.

„Ellen,“ zasténala Hannah, „tam bylo všechno jídlo! V mém koši je pití.“

„Ale ne, mami, budeme hladovět?“ vykřikl Peter.

„Jestli budeme hladovět, je to tvoje vina, Petere,“ vyjela Jane.

Po deseti minutách organizování záchranných operací přes již promočené chlapce („Proč pro to musím jít já?“ „Protože už jsi v řece a jsi mokrý.“ „Proč to tam prostě nenecháme?“ „Protože by se z toho pikniku ještě dalo něco zachránit a také to stálo skoro dvacet liber, takže to tam jen tak nenechám!“) jsem velmi litovala svého snobského nápadu zabalit sendviče do pergamenového papíru a převázat provázkem à la Enid Blytonová místo toho, abych použila misky Tupperware, jak by to udělal každý, kdo není ÚPLNÝ BLBEC. Sýr a nakládaná zelenina by možná měly v Tupperware šanci, ale takhle byl celý můj s láskou připravený piknik jen rozmočená rozpadající se